

Изъ хайдушкитѣ пѣтеки

Щомъ се отбихме отъ голѣмия пѣтъ и нагазихме въ гората изъ една малка пѣтечка, която наистина бѣше хайдушка, защото шумкитѣ ни качаха и отъ дветѣ страни, чу се гласъ изъ краището, безъ да се види човѣкътъ, който ни викаше: „кой живѣй?“ (Това бѣше първата стража). Ние дадохме паролата и около 25—30 въоръжени момци изкочиха изъ пуситѣ си и представиха почетно оржие на войводата, когото познавахъ, като си държахъ пушкитѣ не по войнишки, а на рамо. Тѣ ни поздравиха съ думитѣ „да живѣе България“ (тогава нѣмаше *ура*) и се върнаха пакъ на първото си мѣсто — гжстата шума. Това сжщото се случи и на останалитѣ две стражи, които бѣха поставени въ едно разстояние отъ половина часъ мѣсто. Колкото пѣтувахме по-надълбоко въ усото, толкова гората ставаше по-гжста и пѣтеката тѣсна. Когато преминахме и третата стража, ние трѣбваше да оставимъ равнината и да трѣгнемъ безъ никакъвъ пѣтъ отъ лѣвата страна на една стрѣмна долина, изъ която шумѣше монотонно малка балканска рѣкичка. Тукъ, на това мѣсто, всички трѣбваше да слѣземъ отъ конетѣ, защото язденето ставаше невъзможно.

Нощното освѣтление

Следъ малко обаче съгледахме напреде си слаба свѣтлина, която едвамъ можеше да се зърне презъ листата на гората. Мнозина помислиха, че сме стигнали вече до мѣстото на събранието, но водачитѣ отговориха, че има още около половинъ часъ пѣтъ. А свѣтлината, която гледахме, не бѣше нищо друго,